

Men da rejste Jytte sig heftig.

„Det mener du jo ikke en Smule af!“ sagde hun og gik ind i Soveværelset.

Karsten fulgte hende ikke. Han stod der med Luthen i den ene Haand og strøg sig over Tindingens Haarbukler med den anden. Den Kalamitet, han havde imødeset med Angst og Bæven lige fra deres Bryllupsdag, var altsaa nu en Kendsgerning. Han havde hidtil virret beruset om i Ægteskabets Lyksaligheder som et Faar i en Boghvedemark. Og nu dette Tordenbudskab! At blive veritabel Familjefader! At faa sit Hjem forvandlet til en Ammestue med Barneskrig og Patteflasker og Lugt af Bleer! ... At se Jytte, hans Dronning, vralte afsted med en Figur som en Rokoko-Kommode! ...

IV

Doktor Gaardbo og Fru Meta sad en Aften oppe til langt ud over deres sædvanlige Sengetid og talte sammen om deres truede Fremtid. Doktoren havde stadig ingen Praksis, og der maatte nu træffes en Afgørelse.

Da de ud paa Natten endelig kom til Ro, var Beslutningen taget. De vilde forlade Landet og prøve Lykken i Avstralien. Ved at sælge deres Bohave mente de at kunne skaffe sig de nødvendige Rejsepenge; og forøvrigt ejede Doktoren i Fællesskab med sin Broder en Obligation, der var en Arv fra deres sparsommelige Far.

Den næste Morgen forbavsede han Meta ved at erklære, at han en af Dagene vilde tage ind til Johannes for at sige ham Farvel.

„Jeg kan paa den Maade ogsaa nemmest faa det ordnet med Salget af Obligationen,“ sagde han. „Det bliver ellers til saa meget Skriveri.“

„Det maa du gøre, som du selv synes, Povl. Men det vil jeg sige dig, at mig faar du ikke med derhen. Og skulde Johannes komme her paa Genbesøg, saa dyrer jeg mig ikke for at sige ham lige op i Ansigtet, hvad han har paa sin Samvittighed.“